

12.000 persones al Tirant de Rock

“¡Bona nit, Països Catalans!”

El passat dia 11 d'abril, el rock en català va aprovar l'examen d'accés al País Valencià. I amb bona nota. Set hores de concert per obrir la barrera i caminar. “I és que en català també es pot ballar” – Joan Reig, d'Els Pets, *dixit*–. La cosa mereix, com a mínim, una reflexió.

El primer macro-concert de rock en català fet a València va passar l'examen. I amb molt bona nota. Les més de dotze mil persones que ompliren la Plaça de Bous de la capital de l'Horta, el passat 11 d'abril, i les prop de set hores que va durar l'espectacle en són mostres més que suficients.

EL VENTALL

Poc després de les deu de la nit, els 4.000 Som Prou trencaven el compte en rere de mesos de feina duta a terme per

Acció Cultural del País Valencià i obrien el ventall d'estils musicals que va farcir el Tirant de Rock. Els de Rafelbunyol (l'Horta), van sorprendre gratament un públic expectant davant l'oferta rockera valenciana. Amb un rock a vegades combatiu i tenyit de blues, com en l'antimilitar *Guerra*, o disfressat de pop unes altres *-Tinc un cotxe roig-* i acompanyats d'una secció de vents que els hi conferia certa solidesa musical, deixaren tebi l'escenari a Sau.

Els de Vic (l'Osona) van traure *El més gran dels pecadors* a l'escenari enmig

d'una gran boira de fum. La força que ha guanyat el grup amb la incorporació dels nous músics no es va veure equilibrada en l'arena fins ben avançada l'actuació, just quan *Ès inútil continuar* i *Encara que siguin de bar* van passar del subconscient als peus de la jovenalla que ocupava la primera línia de foc...

Però van ser els de la Jonquera (l'Alt Empordà) els qui posaren el gra fort damunt l'escenari. Sangtraït va demostrar, amb la bateria, l'harmònica i les presentacions de Papa Juls, la guitarra de la Lupe i una posada en escena sense cap

Més de dotze mil persones i set hores de concert ompliren la plaça de Bous de València el passat 11 d'abril.

RAFA GIL

tipus de minúcia, que no tenen res a envejar a ningú. *Terra de vents, El museu dels arbres morts...* van imperar, al llarg d'una hora, sense concessions.

I acte seguit... ¡la festa! Els Pets de Constantí (el Tarragonès), liderats per un espontani i desinhibit Lluís Gavalrà, van donar vida a la nit. I això és el que vol un concert. Presentaren el *Fruits Sex* al crit de "¡Bona nit, Països Catalans!" i van oferir una mostra de la seva varietat musical: pop-rock, *soul*, el so filadèlfia

de Barry White –*No diguis res*–, rap... La incorporació del guitarrista Marc Soler, els ha donat una solidesa que es deixa notar també en les cançons més antigues de la banda.

L'encarregat de tancar la nit del Tirant de Rock va ser el grup de Bocarent (la Vall d'Albaida). Els Kartutx van recordar, amb algunes reminiscències *punkies*, el rock radical basc de mitjans dels vuitanta, i van posar la nota modesta, davant d'unes dues mil persones que

aguantaren fins a l'aplaudiment final.

Ara, la barrera ha quedat oberta i davant s'entreveu un camí, no de "flors i violes" –com recordà Pep Sala, de Sau, abans del concert–, però sí força esperançador. Si més no, el País Valencià ha vist –i una imatge val més que mil polítiques de bloqueig– que, com assegurava Joan Reig, d'Els Pets, "en català també es pot ballar". I això mereix una reflexió.

Joan Marí

1r maig 92
SENSE EL POBLE TREBALLADOR
NO HI HA INDEPENDÈNCIA

PSAN